Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

У деяких колгоспах тракторами їздять на базар, до млина тощо.

З ПОВНИМ НАВАНТАЖЕННЯМ

ПЕРЕЦЬ

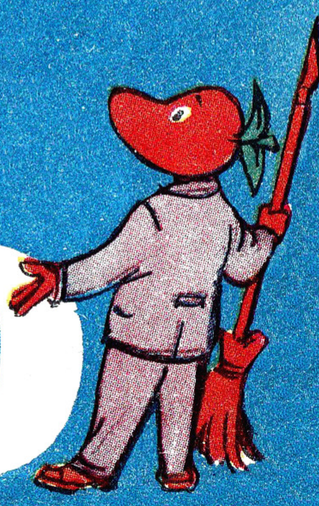

№ 11 РІК ВИДАННЯ XVIII ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1958

В чотири дядочки

Два коти

Загризлись два коти в коморі,
Аж шерсть з них клаптями летить...
Воно б, здається, й невелике горе,
Коли б мишва зерно не розтягла в ту мить.

Юрій КРУГЛЯК.

Любитель саду

Він любить сад — розумна голова,
Але не треба забувати —
Це лиш тому, що солодко в жнива
У холодку під грушею лежати.

В. СИМОНЕНКО.

м. Черкаси.

Виняток

Він поважав усіх дівчат і дам
І з ними був люб'язним сам.
Не ладив, правда, він з єдиною —
Вона була... його дружиною!

В. СТЕПАНОВ.

Ст. Плетений Ташлик,
Одеської залізниці.

Культура не на замку

Завклубом наш валявся в холодку
Та й — загубив ключі від клубу. Нині
Культура в нас уже не на замку,
А на... дротині!

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

Відповідь по суті

— У вас фінансовий прорив,
А от Левко розтрату не покрив?!
— Покрив... залізом хату,
Збудовану за ту розтрату.

Іван ФЕДЬКО.

м. Луцьк.

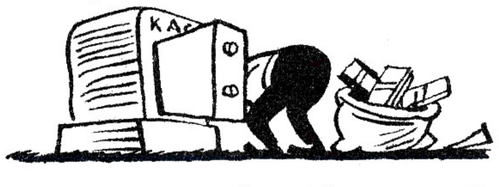

Мал. С. САМУМА.

— Ну й хазяї з вас! Якби не таблиця, не повірила б, що це пшениця.

З присипкою...

Зустрілися в бані два шахтарі. Два робітники Нововолинського вугільного басейну. Мешканці двох сусідніх будинків, споруджених недавно в центрі міста, на вулиці Леніна.

— Ну, як тобі, друже, живеться на новій квартирі? — спитав один.

— А тобі?

— Мені — во! — і підняв угору великий палець.

— А мені — во, та ще й з присипкою!

— Який лексикон! — з обуренням промовив чоловік з портфелем, що теж стояв у черзі до вішалки. — Що значить цей палець, ця «присипка»? Невже не можна говорити по-людськи?

— Можна й по-людськи... — відповів один з новоселів. — Піднятий палець означає, що в новому будинку, де я живу, розсохлася підлога і поміж дошками утворилися щілини завширшки з палець. Упаде з рук — олівець, виделка або ніж, — все летить, мов у прірву.

— А «присипка»... Як її розуміти?

На те вже відповів другий новосел.

— «Присипка» — це коли заходиш у ванну, а тобі на голову сиплеться штукатурка і летять шматки стелі. А слідом за стелею з горішнього поверху падає кахель, який не хоче триматися купи, бо його підмиває каналізація...

— Он як... — чоловік з портфелем ще більше здивувався. — У вас і ванни є, і каналізація, а ви ходите до бані.

— Тому й ходимо, що наші ванні кімнати нікуди не годяться. А проте, коли б нам попався т. Москаленко, ми б уже якось постаралися і добре намилили б йому шию в тих ванних кімнатах.

При цих словах чоловіка з портфелем наче вітром здуло. Він шаснув у парню і, кажуть, дуже самокритично себе відшмагав там дубовим віничком. Бо це, кажуть, і був той самий, згаданий шахтарями, Москаленко, начальник Волинського будівельного управління, що споруджує будинки, в яких людям живеться — «з присипкою!..»

ДБАЙЛИВИЙ ВЕДМІДЬ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

— Коли й цього року не буде меду, шкуру здеру!..

ТИХІ МРІЙНИКИ

Тиха вода, кажуть, греблі рве. Особливо тоді, коли хазяїни греблі — тихіші за воду. От вам приклад. Через село Подільки, Липово-Долинського району (на Сумщині), протікає річка Грунь. Десять літ тому на ній, тобто на річці, було збудовано електростанцію. Рік чи півтора року попрацювала станція, а далі як стала, як зупинилась, то так і стоїть досі. Греблю вода розмила, генератор зіпсувався, стовпи похилились, дроти заплутались. І світять тепер колгоспники каганцями та правління колгоспу тихим словом згадують. А правління що?

Правління теж світить — тільки зубами: збе-руться, порадяться, побалакають, пожуряться, що світло погане, та й розійдуться. А після розмов членам правління сни приємні сняться: одному сниться, що гребля сама полагодилася, другому — що генератор сам себе відремонтував, третьому — що стовпи самі на собі дроти поправили.

А то буває, що всім разом сниться, нібито прийшли до них якісь добрі люди, навели порядок у їхньому господарстві, електростанцію пустили ще й попросили ласкаво:

— Грійтеся, світіть та й далі отак сиднем сидіть, склавши руки!

„НЕ БИЙ ЛЕЖАЧОГО..."

Ішов собі вулицею Кривого Рога т. Титаренко — начальник міської ремонтно-будівельної контори. Ішов, ішов і щось знайшов. Те «щось» лежало на землі і плямкало губами: «Тп-р-ру... стій, бісова душа!»

Начальник рембудконтори зупинився:

— Та це ж, здається, Варфоломеєв! — гукнув він. — Це ти, Іване Тадейовичу?

— Ну я. То що?

— Де ж це ти так набрався, га? А казали, що ти хворий.

— Лежачий... Сам бачиш.

«Лежачий» обіймає посаду начальника автогужтранспорту рембудконтори, отож для нього дуже швидко знайшли відповідний транспорт і відправили на місце роботи — керувати водіями та возіями.

А буває й не так... Буває, що Івана Тадейовича по кілька днів на роботі не видно. Проте ніщо в природі не зникає безслідно. Через якийсь час відшукується і Варфоломеєв. Як правило, знаходять його десь під парканом, п'яного, як чіп, і привозять на службу.

Попідтинню сіромаха днює і ночує та ще й автогужтранспортом керує.

Не кожен таке навантаження витримає!

НА ВЧЕНІЙ РАДІ

Мал. К. ЗАРУБИ.

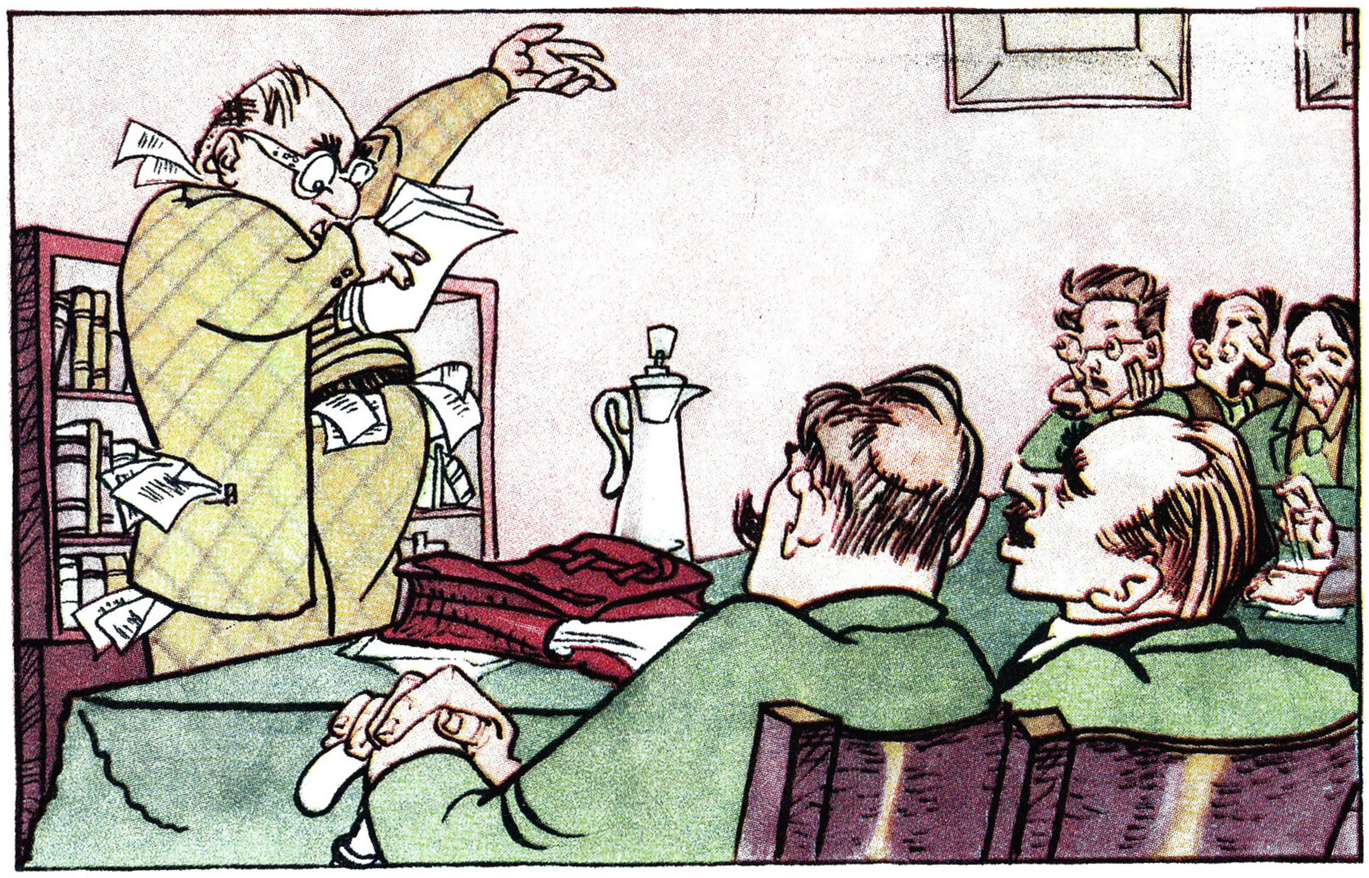

— А де власні думки дисертанта?

— Навіщо ж псувати дисертацію...

Невеселі каруселі

Карусель — головний культурно-масовий діяч у Стрийському парку (Дрогобицька область). Нужденний у неї вигляд, жалісно скриплять її пристрої, а все ж таки крутиться на радість дітям, виручає дорослих.

Але директорові парку, де крутиться карусель, т. Радіхову не імпонувало, що аматори катання отак при забаганці купують квитки і без ніякого оформлення сідають верхи на козлів.

І вирішив Радіхов запровадити у взаємини примхливих відвідувачів парку систему, плановість і закономірність.

Витвором директорського генія виявився «карусельний абонемент». Він п'ятитисячним тиражем звалився, як сніг на голову, на профспілки, домоуправління та добровільні товариства м. Стрия. І хоч у кожному примірнику зазначалося, що власник абонемента, заплативши 10 карбованців, має право на безплатний вхід до парку і на щоденне дворазове катання на каруселі; хоч і прикрашав цей витвір власноручний автограф Радіхова, — бажаючих забезпечити своїх дітей щоденно дворазовим катанням на каруселі не виявилося.

Але не пропадати ж абонементам! І для роз'яснювальної роботи серед карусельних скептиків було мобілізовано ще й учителів.

Знову марно! Діти стали обминати парк (який, до речі, вони щороку самі на суботниках і недільниках прибирають і куди завжди вхід був вільний), а заодно і карусельно-абонементних місіонерів.

Так провалився комерційно-карусельний атракціон Радіхова.

І. ВАНІНА.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

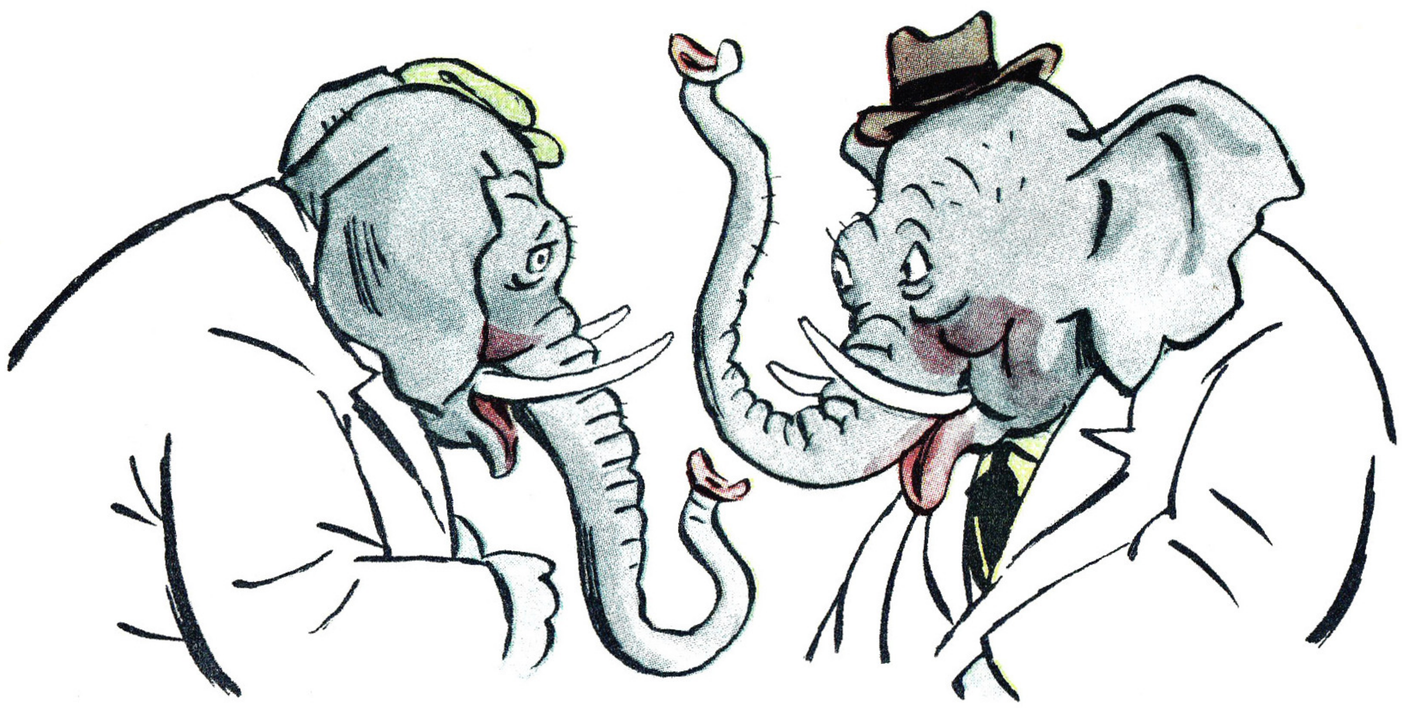

— Кажуть, у тебе були якісь неприємності на склозаводі.

— Так, але там я вже не працюю: мене перекинули на зміцнення керівництва посудним магазином.

ТАК-ТО ВОНО, ТАК...

У Євпаторії останнім часом знову набула популярності одна давня історія. Історія про дядька, що в хаті ясла плів. Коли цей дядько закінчив роботу, до хати завітав кум.

— Ну, що, чи так я виплів ясла? — питає дядько у кума.

— Так-то, так, та з хати як? — сміється кум. — Доведеться розплітати та надворі заново робити.

У Євпаторії сталася трохи інша історія. У Євпаторії будівельне управління № 4 не ясла плело, а нову баню будувало. Будувало довгенько, аж п'ять років. І, нарешті, коли вже і стіни, і дах, і все інше було готове, почали будівельники в баню казани тягати. Поткнулися і... стали потилиці чухати.

— Так-то воно, так, — задумалися будівельники, — а от у двері — як?

Не лізуть казани ні в двері, ні в ворота.

Ну, розуміється, довелося ламати стіни. Наламали дров і цегли на кілька десятків тисяч карбованців, поставили казани, замурували їх, розпалили, пари нагнали і... знову за голови схопилися:

— Так-то воно, так, та з водою — як? Куди її зливати? — почав думати начальник будівельного управління № 4 т. Ланбин.

Виявилося, що про зливну яму працівники будівельного управління забули. Довелося гарячу воду випускати прямо на тротуар. І пішла, попливла вода по євпаторійських вулицях, а за водою — слава про завзятих будівельників. Про тих, чия робота не лізе ні в тин, ні в ворота!

perec-ua.
perec-ua.

КУРИТИ ЗАБОРОНЕНО!

Іван Никифорович, старий почесний шахтар, уперше приїхав до Києва. Показати йому столицю взявся сам Йосип Олексійович, за сімейним станом — зять старого шахтаря, а за службовим — керівник однієї з поважних київських установ.

— Почнемо, мабуть, — запропонував Йосип Олексійович, — з парадних воріт міста, з вокзалу. Ви ж приїхали вночі і не бачили його.

Вокзал сподобався тестеві. Найбільше ж йому прийшовся до душі порядок на вокзалі. Коли один пасажир біля каси запалив цигарку, перед ним, мов з-під землі, виріс міліціонер і оштрафував порушника.

— І правильно... — задоволено посміхнувся Йосип Олексійович, сідаючи в машину. — Дай гим кадильникам волю, так і дихати буде нічим.

— А от у нас, у Кадіївці... — почав Іван Никифорович і не закінчив...

— Апчхи! — раптом чхнув тесть.

— Виїджаємо на Бульвар Шевченка.

— Апчхи! — слідом за тестем чхнув шофер.

— Це, між іншим, одна з найкрасивіших магістралей столиці.

— Апчхи! Апчхи!

Йосип Олексійович теж відчув у носі якусь сверблячку й вихопив з кишені хустинку.

— Що за напасть? — вигукнув він.

— Не напасть, а сірчаний газ, — спокійно зауважив шофер. — З вагранки...

— З якої ще там вагранки! Це ж — центр міста.

— От і я так міркую: на дідька треба було в центрі міста, на Бульварі Шевченка, у подвір'ї будинку № 27 ставити вагранку?

— А хто її поставив?

— Хто? Управління держтрудрезервів. Хіба ви не знаєте?

Йосип Олексійович нічого на це не відповів, а попросив лише шофера завернути назад.

— Зараз, Іване Никифоровичу, я вам покажу найбільший наш стадіон — красу і гордість Києва. Ви ж, здається, завзятий болільник...

Машина покотилася назад і вискочила на вулицю Жаданівського. Раптом в очах Івана Никифоровича потемніло.

— Ой, — злякався він, — що це?

— ТЕЦ, — спокійно пояснив шофер.

— Але ж директор ТЕЦ'у т. Жищенко запевнив мене, що котли переведено на газ! — здивовано зауважив Йосип Олексійович.

— Переведено, та не всі. Кілька котлів ще й досі кадять. Та ще й як! У сусідньому Ботанічному саду дерева од цього сохнути почали.

— От у нас, у Кадіївці... — знову почав було тесть. Але йому не вдалося договорити.

— Кадіївка! — посміхнувся Йосип Олексійович. — Хіба можна рівняти Кадіївку з Києвом. Та там же ні Дніпра, ні чарівних наддніпрянських схилів... — І до шофера: — Давайте завернемо на Володимирську гірку. Покажемо Іванові Никифоровичу, що таке справжня краса!

Володимирська гірка, чудові краєвиди, що відкриваються з неї людському оку, — все це дуже вразило Івана Никифоровича. Але ще більше враження справив на нього зять.

— Чуде-са! — вигукнув старий. — Тільки п'ятнадцять хвилин гуляємо, а ти вже так засмалився, наче місяць на морі пляжився. У вас тут, у Києві, і сонце, мабуть, якесь особливе.

— Не сонце, — пробурмотів Йосип Олексійович. — Не сонце, а «Головкиївбуд». Вірніше, його комбінат будівельних деталей, що розташувався тут же, на Володимирській гірці... І де тільки у директора комбінату т. Кімстача совість! Сюди ж люди з усього міста відпочивати приходять.

Йосип Олексійович провів хустиною по обличчю й одним махом стер увесь «загар».

— А в нас, у Кадіївці... — сказав Іван Никифорович, але знову зять не дав йому закінчити думку.

— Що там ваша Кадіївка, — запально промовив він. — Повезу я вас зараз до нашого знаменитого Голосіївського лісу. Уявляєте собі: ліс у столиці! Кузня здоров'я!!!

Сказавши це, Йосип Олексійович одразу ж відчув, що промахнувся. Згадав, що по дорозі до цієї «кузні здоров'я» стоять справжні кузні, які день і ніч курять і вкривають місто своєю масною кіптявою. Це — ливарний цех ліжкового заводу, який очолює т. Польський. Це — котельня мебльової фабрики ім. Боженка, де директором т. Прудников. Цю котельню, правда, давно вже перевели на газ, але т. Прудников все ще гріє казани тирсою та іншими відходами виробництва, бо не хоче вивозити їх на переробку.

— Ні... — передумав Йосип Олексійович. — Мабуть, краще нам поїхати до Пущі Водиці. Прозорі озера, пахучі сосни, вічна зелень!

Однак, на шляху до вічної зелені пролягає завод «Будделаль» з своїм директором т. Нуйманом і з своїм димарем, з якого вічно валить їдкий, чорний дим.

Як побачив того димаря старий шахтар, так аж затремтів від обурення:

— Скільки сажі! Скільки кіптяви сідає на людські легені, на зелень, на речі у квартирах, де зараз відчинено вікна. Ні, не любите ви свого міста, коли миритеся з цим неподобством. Сором! Ганьба!

Старий шахтар спересердя засовався у машині.

І тут сталося несподіване: Йосип Олексійович... заплакав! Заплакав гіркими чорними слізьми.

Шофер зупинив машину і з докором глянув на старого.

— Ех ви... — сказав він. — Міри не знаєте. Бачите, людина готова крізь землю провалитися від сорому.

— Якби ж то від сорому... — сказав старий. — А то ось від чого...

І він показав на хмари їдкого диму, що насувалися з шиферного заводу, з авторемонтного, з заводів ім. Калініна та ім. Ломоносова. Показав і невесело промовив:

— І як ви тільки терпите таке?

— Терпимо?! — повернувся до тестя Йосип Олексійович. — Ви б почитали, як у газетах давали духу Двойничкову, Чикалову, Корчинському, Манченку — директорам цих підприємств, як розпушили цих коптильників за те, що вони зволікають будівництво димоочисних споруд.

— Ну то що, вони після цього менше кадять?

— Менше не менше, але... але відчули... А тут ще й міськрада за них взялася. Кілька разів теж обговорювала це питання.

— Обговорювала, значить... А дим?

— А дим, ні на що не зважаючи, валить густими хмарами...

— От у нас в Кадіївці, — промовив старий шахтар, — хіба ж так борються з димом!? У нас, якби, скажімо, якийсь директор відмовився поставити фільтра на димаря, то його хіба б так профільтрували! А ви?!

— Що — ми?

— Ви за цигарку штрафуєте, а цілі коптильні під самим носом недобачаєте! Посліпли чи що?

Ні, Йосип Олексійович ніколи на очі не скаржився. От і зараз він помітив щось недоладне з сорочкою, яку дружина йому так ретельно випрасувала: зранку сорочка була біліша за сніг, а тепер посіріла, вкрилася якимись підозрілими чорними цяточками. Йосип Олексійович перевів погляд з сорочки на тестя і спитав:

— Може, поїдемо додому? Соромно в такому вигляді на люди показуватися.

— Соромно? — багатозначно посміхнувся старий шахтар. — Коли соромно, то поїдемо.

А за хвилинку додав:

— Хоч, правду кажучи, стид — не дим, він очей не їсть!

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Уяви собі таке. Ти підходиш до залізничної каси і просиш:

— Будь ласка, один квиток до станції Кривчунка.

Тобі охоче продадуть квиток до такої станції. (Лежить вона на залізничній лінії Погребище—Жашків).

Приїхавши до зазначеного на квиткові пункту, ти потрапиш з вагона в чистеє поле. У тому полі на чемоданах і клунках сидять десятки пасажирів.

Улітку ще сяк-так сидиться. А спробуй-но посидіти восени під рясними дощами, або зимою під густими снігами та ще й на морозі. А як тут бідним діткам дістається!

До війни Кривчунка була станція як станція, з хорошим будинком для пасажирів. Тепер же в тому будинку стоять коні лісорозсадника.

Коні, звичайно, не винні... Винні керівники Південно-Західної залізниці, які ніяк не спроможуться відбудувати будинок на ст. Кривчунці.

Черкаська область. **Ів. ПАЛАМАРЧУК.**

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— За ледарство я штрафую тебе на три трудодні!
— А Степана чому не штрафуєте?
— Бо в нього жодного трудодня немає.

Золоті Ворота

(БАЙКА)

Якийсь Хапуга раз дізнавсь,
Що Київ має Золоті Ворота:
«Дивись: і золоті... й стоять! —
аж засміявсь. —
Невже ніхто не той... хапнуть не догадавсь?!
Поїду ж я, урву шматочок злота,
А там... Прощай робота і турбота!»
Сказав отак — і вмить подавсь.
Прибився у Київ — і роззявив рота...
Верта ні з чим. А жінка вже навпроти:
«Ну як?» — пита.
«Е, чорта з два!
Ти думаєш, кияни ґав ловили, спали
Або мене чекали?
Самі все золото розкрали...
Од Золотих Воріт — лиш золоті слова».

Ви чуєте? Хапуга кожен так співа:
Хапають всі, мовляв, кому що вдасться,
Бо сам такий, що міг би й сонце потягти,
Якби зумів туди добраться
Та знав, що можна рук не попекти.

Анатолій КОСМАТЕНКО.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Криють... бронзою.

У хлібі, випеченому Яблунівською хлібопекарнею (Золотопотіцький район на Тернопільщині) часто трапляються мотузки, шматки паперу тощо.

(З листа до редакції).

Мал. К. АГНІТА.

Може, допоможе?

Фастів — це вам не якийсь там хутір, а місто. Тут великий залізничний вузол, тут вам і підприємства.

От ви зійшли з поїзда, бо треба побувати в центрі цього неабиякого міста. Поспішаєте до таксі...

Не кваптеся. Не біжіть, щоб першим у чергу стати, бо таксі у Фастові нема. Може, десь їх і забагато, а тут — жодної машини.

Але припустімо, що у Фастові є таксі. Думаєте, далеко б ви на ньому заїхали? Подивіться раніше, які тут шляхи. Сходіть хоч би на Триліську вулицю. Якщо зумієте форсувати її — слава вам! А цією вулицею їдуть до райцентра з десяти сіл. Риплять-тріщать і вози, і машини.

У центрі міста стоїть новий кінотеатр, яким фастівці пишаються. Біля кінотеатру вивішено табличку: «Ходити лише тротуаром». Видно, великий жартівник той, хто цю табличку повісив. Тротуар лежить лише біля кінотеатру, а далі він обривається і пішоходи змушені купатися у широкому і глибокому багновищі.

Не рік і не два точаться розмови, щоб висушити те багновище. Років три тому навозили каменю і піску, щоб приборкати цю стихію. Половини того матеріалу вже нема.

Скаржаться фастівці, проте благоустрій міста не поліпшується.

Може, Київський облвиконком допоможе? Щоб Фастів справді був неабияким містом.

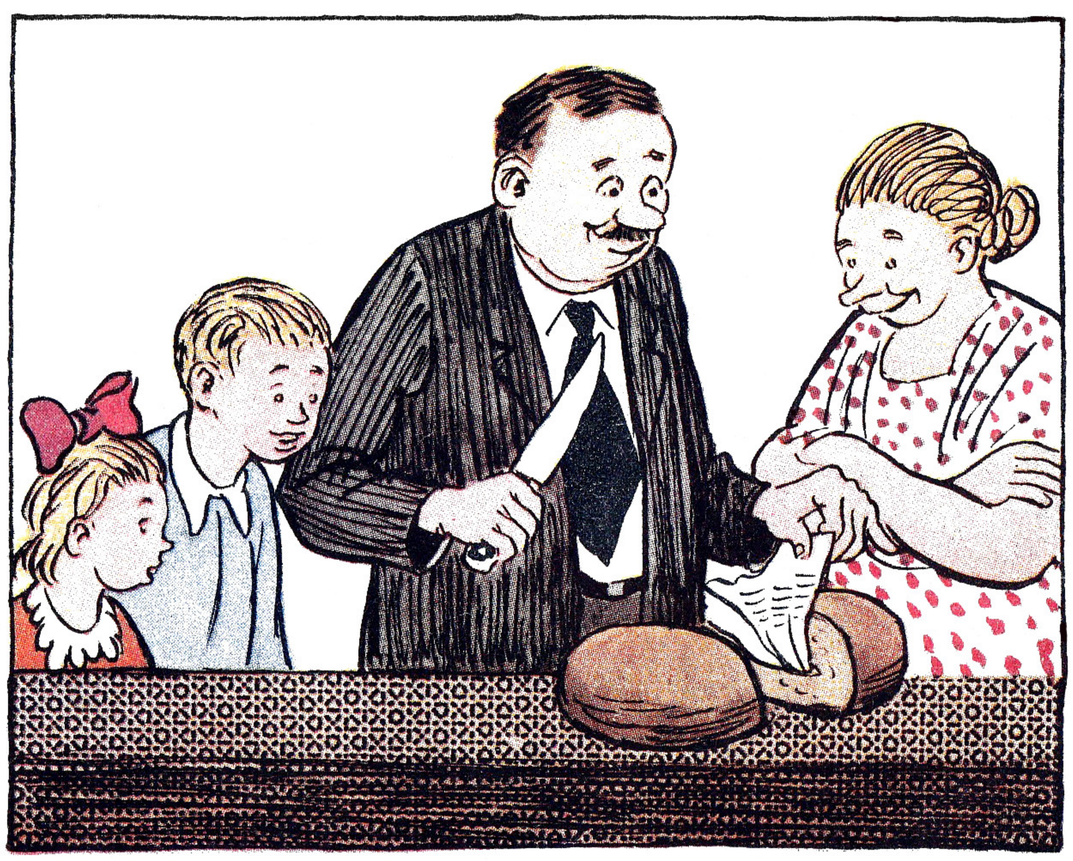

— Наша пекарня стала працювати культурніше: сьогодні хліб не з шворкою, а з газетою.

Чехословацька сатира

Малюнки з журналів «ДИКОБРАЗ» (Прага) та «РОГАЧ» (Братіслава).

Французька авіація по-звірячому зруйнувала мирне туніське село Сакієт-Сіді-Юсеф. Убито й поранено багато жінок, дітей і стариків.

Короткий курс французької мови для початківців.

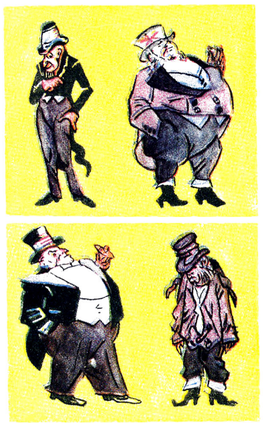

Історичні зміни.

Західнонімецький уряд виступає проти здійснення плану Рапацького про створення безатомної зони в Європі.

— Чи не замінили б мені оцей папірець на план Рапацького?

— Ой, глядіть, щоб він не вискочив з мішка!

ФАКТ, а не реклама

МАШИНА мчала по шосе. За кілька метрів до Миколаєва її зупинив суворий автоінспектор. Може, це був сам товариш Лев — гроза легковажних водіїв, начальник міського ВРВР (що розшифровується досить мирно: відділ регулювання вуличного руху).

— Ану, дихни! — сказав він, і шофер дихнув на суворого автоінспектора. — Скільки залив у радіатор?

— І не нюхав! Кухоль пива ще вранці...

— Пиво — теж алкоголь, — повчально промовив інспектор.

Хтозна, чим закінчилася б ця службова розмова, якби кмітливий водій не звернув уваги на великий рекламний плакат, що височів при дорозі і полум'яно закликав: «Пийте пиво!»

— А ти не читай все, що пишеться, — резонно зауважив автоінспектор. — Понавішували цих реклам — де треба й де не треба!..

Старовдавня формула: «реклама — рушій торгівлі» сьогодні вже не охоплює всієї, як кажуть, широти цього поняття. Вона не лише рушій. Про рекламу можна тепер сказати і так: реклама може прикрашати собою місто або «зовсім навпаки».

Пройдіться по Миколаєву. Почитайте і помилуйтесь.

«Відвідуйте магазини облкниготоргу!» — гостинно закликає рекламний щит біля магазина передплатних видань на Радянській вулиці. Та коли глянеш на карикатурні постаті намальованих тут книголюбів, уже не дуже хочеться відвідувати магазини облкниготоргу.

Такі ж небажані емоції викликають і деякі стенди міськкомунгоспу, встановлені на центральних вулицях Миколаєва. Зображені на стенді випускники середніх шкіл нагадують ілюстрації з підручника патологічної анатомії.

А хто ці невідомі майстри пензля, що прикрасили перукарню № 9 індійськими скальпами з шестимісячною завивкою? Де шукати авторів «модних» костюмів і пальто на рекламах деяких ательє мод?

Свій скромний вклад у поліпшення зовнішнього вигляду обласного центра намагаються внести і працівники автоінспекції. Вони встановили в різних кінцях Миколаєва страшні щити. Ми розуміємо важливість дотримання правил вуличного руху, якій присвячено стенд на розі вулиць Торгової і Провулку «А». Але гляньте на намальовану на стенді групу, що має правити за зразок благопристойної поведінки на вулиці! З кого малювалися ці жахливі фігури, ці анемічні обличчя, ці непропорціональні руки-ноги, цей в'їдливо зелений одяг?

Хто ж повинен дбати, щоб вулиці міста не наводнювала нікчемна мазанина, яка видається за художню продукцію? Головний архітектор міста т. Нечесенко цю справу не контролює. Товариство художників могло б забезпечити високу якість виконання таких замовлень, але багато організацій віддають перевагу «самодіяльності». Щождо автоінспекції, то вона є лише натхненником широкого проникнення в маси вулично-регулювальних ідей. Краса? «Ми в художньому ділі профани», — сказав начальник міськвідділу регулювання вуличного руху т. Лев.

Є ще міськкомунгосп, який визнає свою відповідальність за культурне обличчя міста. Та самого визнання мало. Це, товариші, факт, а не реклама.

М. САЄНКО.
О. МАЯЦЬКИЙ.

м. Миколаїв.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА.

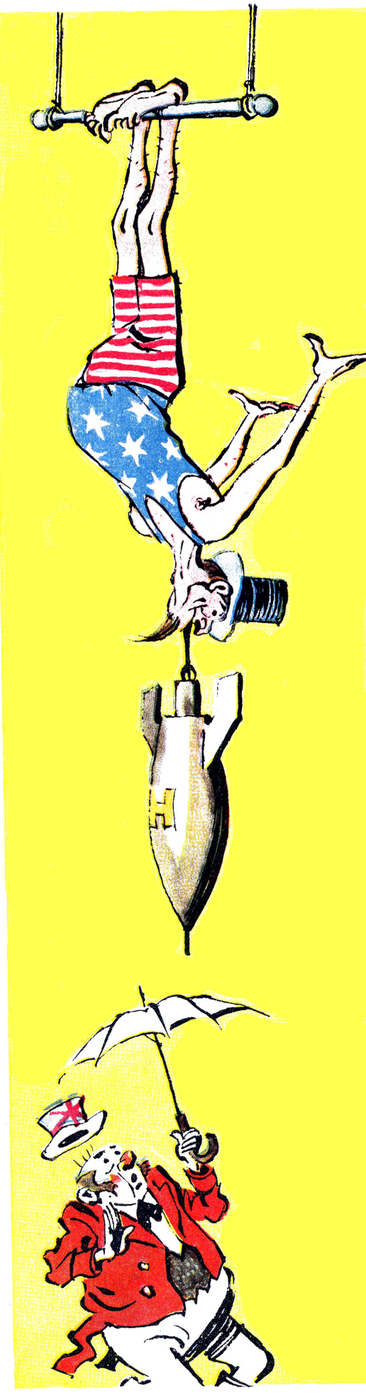

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ТРЮК

АМЕРИКАНСЬКА ДОПОМОГА СЛАБОРОЗВИНЕНИМ КРАЇНАМ

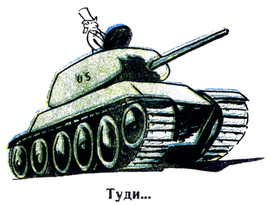

Туди...

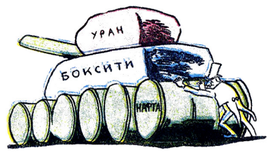

І назад.

До створення у Франції американських ракетних баз.

Париж 1958 року.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ПОЧАТОК

На противагу Об'єднаній Арабській Республіці, США створили федерацію йорданського короля Гусейна з іракським королем Фейсалом.

Білий (дім) починає й програє.

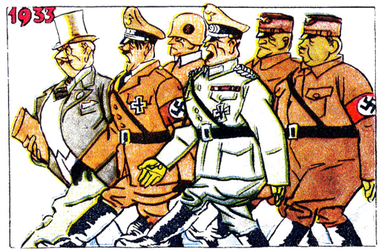

Що ж змінилося?

Мих. ЧАБАНІВСЬКИЙ

Гордіїв вузол

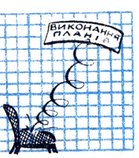

Уперше я побачив його біля меблевого магазина. Метушився між покупцями, влесливо посміхаючись до незнайомих людей. Ось він підійшов до покупців, що придбали нову тахту, поляскав долонею по дзвінкій пружній поверхні, солоденьким голоском прорік:

— Добра тахта. Запишіть мою адресу. На всяк випадок.

Покупці здивовано глянули на незнайомого.

— До чого записувати?

— Свята наївність! — вигукнув той. — Записуйте, а то пожалкуєте. Оця тахта — на два місяці. Більше не витримає, вірте. Оці ось пружини стануть дибки, заскиглять, поліз уть у всі боки. Марка знайома — артіль «Дубова фанера». Максимум два місяці. Запишіть адресу, за ремонт я беру дорого, але...

— Скільки ж ви берете?

— Двісті карбованців.

Покупці перезирнулись.

— Так ми ж за нову заплатили двісті карбованців... Як же так?

— Свята наївність! — вигукнув незнайомий. — Видно зразу, що ви не розбираєтесь у цій справі. Так, ви заплатили двісті карбованців. Але ж то на два місяці, а я роблю на сім років. Мінімум! З гарантією. Маю честь— Гордій Гордійович.

Я не знаю, чи записали ті покупці адресу Гордія Гордійовича, знаю тільки, що спритний майстер по ремонту блискавично літає по Києву, не встигаючи виконувати замовлень. Якось він завітав і до мого сусіда, інженера. «Перетягав» крісло і все розповідав:

— Я ремонтував канапу навіть у самого Тарапуньки! Триста карбованців дав. Скаржився, що набридло йому слухати скиглення пружин... А недавно дзвонили з дуже солідної установи, просили відремонтувати десять диванів і три крісла. На три з половиною тисячі карбованців! Знаєте, просто дихнути ніколи. Мотаюся на велосипеді, але що той велосипед в епоху штучних супутників?! Мені б автомашину! Став у чергу на «Побєду», але оце, мабуть, перепишусь на «Волгу». Солідніший вигляд...

Він зиркав своїми проникливими маленькими очицями, усе відзначав, до всього принюхувався.

— А скажіть, у ваших сусідів теж меблі з артілі «Дубова фанера»? Перекажіть, що я тут. Можу за одним заходом... З гарантією...

І він робить з гарантією. Бере нову, але ненадійну тахту чи матрац, заново закріплює пружини, додає набивний матеріал і зайвий вузол, прибиває якусь дощечку й одержує солідний гонорар.

— Заробляю на якості, — хвалиться він. — Доки існуватиме артіль «Дубова фанера», доти й будуть заробітки. Милі люди оті технологи з артілі. Я майже щодня випиваю за їхнє здоров'ячко...

Він одверто глузує з керівників артілі, які в гонитві за кількістю забувають про якість.

Якось я зустрів Гордія Гордійовича у дворі і спитав:

— Скажіть, а в чому секрет вашого успіху? Звичайно, якщо це не секрет...

Він пильно оглянув мене з ніг до голови.

— Ви що — хочете перекваліфікуватися?

Упевнившись, що я не маю нахилу до ремонту меблів, він признався:

— Секрет простий. Я кладу на пружини подвійний, а то й потрійний вузол. В артілі обмежуються одинарним вузлом.

— А що, як в артілі розгадають ваш секрет і почнуть класти подвійний, а то й потрійний вузол? Що тоді?

Він голосно засміявся.

— Цей секрет вони знають! Але не бійтесь— вони не такі, щоб міняти принцип. Дуже принципові люди. На мій вік вистачить цієї принциповості. Ось закінчу будувати дачу, діждуся «Волги», тоді кину матраци й сяду за мемуари. Я ж колись був актором...

Він і зараз любить стати в позу, мов той актор. Регоче, розповідаючи, як він недавно ремонтував меблі на квартирі у одного відповідального працівника артілі «Дубова фанера».

— На стіні у нього висить грамота за систематичне перевиконання планів, а в самого матрац з дірками — пружини перекосилися, перетерли матеріал, січка сиплеться... Добре, спасибі йому, заплатив за роботу, навіть чарку налив на прощання.

— А чому б вам не піти працювати в артіль? — запитую й помічаю, як він раптом захапався, хутенько склав у скриньку інструмент і, забувши навіть попрощатися, пішов геть.

Іду додому і дзвоню у технічний відділ артілі «Дубова фанера».

— Скажіть, будь ласка, що там у вас з вузлами? Чому кладете одинарні? Невже не можна подвійні, потрійні?

— А для чого це вам? — обережно питає телефонна трубка.

— Та вирішив оце написати про мебльовиків...

— Роман? Повість? — оживає враз трубка.— Чудесно! Ще не оспівано нашої праці, а треба було б оспівати. Про вузли питаєте? Охоче поясню вам. Так, ми кладемо одинарні і трохи подвійних. Воно, звичайно, краще було б, коли б усі подвійні... Але...

— Що «але»?

Телефонна трубка мовчить.

Вирішую написати фейлетон. Коли закінчив, іду до свого сусіда інженера, читаю йому. Вислухавши, інженер злякано махає на мене руками:

— Що ви! Прочитає фінінспектор ваш фейлетон, приборкає Гордія Гордійовича, що ми тоді робитимемо без нього?

Я задумуюсь. А й справді, що тоді? Якби ж знайшлася сила, щоб вплинула і на артіль. А як не вплине? Туго тоді доведеться нам без Гордія Гордійовича...

Проте надсилаю фейлетона до редакції. Хай буде, що буде. Може, з допомогою преси нам пощастить-таки розрубати отой гордіїв вузол.

Євген БАНДУРЕНКО

НЕ КОЖНИЙ ПЕС ПОБОЖНИЙ

(За сюжетом Абдуль-Фараджа)

—Завжди і всюди мудрим будь,—
Піп радив чоловіку, —
Якщо собаки нападуть,
То не зчиняй ти крику.

А із смиренієм в очах
Благай, зігнувши спину:
«Ізбави душу від меча,
Від пса — мою єдину!» *

А той йому: — Можливо й так,
Одначе звик я змалку
Завжди і скрізь від злих собак
Тримать в руці ще й палку.

Бо зрозуміть священний стих
Зуміє пес не кожний,
Адже не кожний, отче, з них
Такий, як ви побожний...

* Стих із псалмів Давида.

Народні усмішки

РІЗНИЦЯ

Чоловік:—Ти знаєш, жінко, що верблюд може вісім день робити і нічого не пити?

Жінка: — Овва, я знаю такого верблюда, що вісім день п'є і нічого не робить.

ВИГРАЛИ СПРАВУ

Батька погукали до суду. Син з власної волі пішов також з ним. Увечері повертає додому, а мати питає:

— А що, виграли тато справу?

— Виграли!.. — каже син.

— А чому ж не прийшли з тобою додому?

— Зараз прийдуть, лише мають ще дістати 25 буків.

ВВІЧЛИВІ СИНИ

Одного разу тато пішов по гриби і взяв з собою двох синів. І здибали вони в лісі великий рів. Тато в одну мить перескочив рів. Один з синів і каже:

— Ади, як тато скочив, начебто пес...

А другий каже:

— Як скочив, то скочив, лихо його бери...—І до батька: — Аби ви, тату, не були такі дурні, то дали б йому за пса...

ЧИ Є ТУТ СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Мельник потрапив по смерті до пекла і побачив там свою куму, що за життя продавала молоко в місті.

— Кумо, а ви за що сюди потрапили?

— А ви за що?

— Я потрапив, бо все брав понад мірку...

— А я, куме, за те, що до верха не доміряла...

Ну, скажіть самі, чи є тут справедливість.

ПРИСЛІВ'Я І ПРИКАЗКИ

Хто раз украв, той довіку злодій.

Криком дуба не зрубаєш.

Часом і між кропивою лілія росте.

На круте дерево — крутий клин.

Така ладна, що як надвір вийде, то всі пси брешуть.

Не пхай свою ложку в чужу миску.

Лихий, як кітний вовк.

Погано той робить, хто тверді горіхи на кінець відкладає.

У лінивого на полу кропива росте.

Не лінуйся рано встати, а змолоду навчатися.

Де люблять — не части, де не люблять — не ходи.

З людьми радься, а свій розум май.

Ляпає язиком, як постолом.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

— Хлопці, допоможіть! Йому ж одному важко...

ДВА ГУСАКИ Й ОДИН УПОВНОВАЖЕНИЙ

Зустріч була не з приємних. Чоловік і жінка несли якісь підозрілі клунки. Їм перейшов дорогу дільничний уповноважений Яришівського райвідділу міліції молодший лейтенант Соляр.

— Що несете? — спитав він.

— Гусака, — відповіла жінка. — На продаж.

— А ви?

— Теж гусака.

Молодший лейтенант помацав клунки і здивовано знизав плечима.

— Покажіть.

Чоловік і жінка довго вовтузилися і, нарешті, витягли дві сулії самогону.

— Оце так гусаки! — вигукнув уповноважений. — Доведеться мені вас...

У самогонників похололо в грудях.

— Доведеться мені вас, — чітко вимовив дільничний уповноважений, — відпустити на всі чотири боки.

Розуміється, самогонники відразу ж чкурнули... на базар продавати своїх «гусаків». А стороння людина, свідок цієї пригоди, взяла під сумнів вчинок працівника міліції і написала про це до редакції.

Редакція звернулася за роз'ясненнями до компетентної людини — до начальника Яришівського (на Вінниччині) райвідділу міліції т. Безумнова. Той відповів нам так:

«Факти стверджуються. Дільничний уповноважений відділу міліції Яришівської райради депутатів трудящих мол. лейтенант міліції Соляр, не маючи достатніх даних, двох громадян, що несли самогон у пляшках, не затримав і не вилучив їх (?! — *Ред.*), і не притягнув до будь-якої відповідальності за винятком попередження по цьому факту».

Ну от, тепер ясно. Ясно, що дві повні сулії— не достатні дані для притягнення самогонника до відповідальності. От коли б люди тягли дві залізничні цистерни, тоді...

А втім, і тоді, мабуть, не було б потреби морочити голову працівникам Яришівського райвідділу міліції, бо справу можна вирішити цілком самодіяльно: сам гониш сивуху — сам себе і до суду віддавай.

А міліцію — не займай!

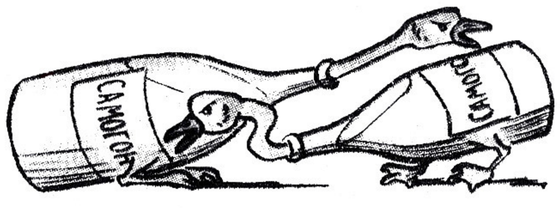

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Коли є ноги, то десь має бути й голова...

perec-ua.
perec-ua.

Між Морем і Кошарами

З одного боку — море, славне Азовське море. На його березі розляглося селище Новоазовське.

А з другого боку — вісім тисяч овець, багато рогатої худоби, свиноферма і таке інше. Це ферма № 1 радгоспу ім. Рози Люксембург. Від ферми до моря — далеченько, півтора десятка кілометрів.

І ось ця, здавалось би, звичайна географія поставила в скруту багатьох керівників і відповідальних товаришів з радгоспу — самого директора, і агронома, і ветлікаря, і селекціонера, і голову робіткому, і багатьох інших спеціалістів. Сутужно їм там доводиться! З одного боку — робота кличе, діло жде, люди виглядають. А з другого боку море — чудове Азовське море. Ну, як ти його покинеш?

Розум їм підказує: жити треба там, де робота, біля самісінького виробництва.

А серця так і линуть до моря — хіба ж таки море порівняєш з кошарами та фермами?

Правдами й неправдами, хитрощами й усякими вигадками прикриваючись, директор радгоспу уперто будує житла для керівників радгоспу й старших спеціалістів біля моря. І вже побудував чимало... Їздять тепер на роботу від моря цілим обозом — той машиною, той тачанкою, той мотоциклом, той бідаркою.

Коли ж негода порозквашує дороги, — сидять наші «маріністи» над морем, ждуть погоди та дивляться, як кучеряві баранці на хвилях скачуть. А робота їх жде, цілими місяцями виглядає.

Ой, то не море, то справжнє горе!..

С. ОЛЕКСІЄНКО.

Пошта ПЕРЦЯ

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Щоб радіофікувати бригади свого колгоспу, звернулися ми до Покровської райконтори зв'язку.

— Радіофікувати можна, тільки гучномовців у нас немає, — відповіли нам.

Це нас трошки збентежило. Написали ми листа до Дніпропетровського обласного управління зв'язку. Через кілька днів начальник Дніпропетровської дирекції радіотрансляційної мережі т. Рослик відповів: «Ваша просьба буде задоволена, про що доведемо до відома».

Але минув місяць, другий, за ним третій...

Ось уже півтора року колгоспники допитуються: «Коли ж нашу просьбу задовольнять?»

А й справді: коли ж начальник т. Рослик подасть голосочок про те, що наше радіо заговорить?

І. ВАЛУЄВ,
секретар парторганізації колгоспу «Перемога».

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Ой, хто бачив, ой, хто чув, як збувають свою продукцію комбінатори з Чуднівського харчокомбінату?

Я, Перче, бачив, я чув. Прибув я недавно на Чуднівський харчокомбінат з дорученням — одержати гірчицю, пиво й печиво. Побачив, що печиво недоброякісне, що його ніхто з покупців не те, що їсти, а й у руки брати не захоче, і відмовився від нього. От тоді я й пива не дам!

— У такому разі й пива не давайте! — сказав директор Чуднівського харчокомбінату В. М. Ярмоленко. Коли я зауважив йому, що так робити не годиться, він як визвіриться, як закричить:

— Ану геть звідси к бісовій матері! Він мене буде вчити!..

Мабуть, з мене і справді поганий вчитель для таких комбінаторів, як В. М. Ярмоленко. А де взяти кращого? Може ти, Перче, підшукаєш?

с. Будичани,
Чуднівського району,
Житомирської області.

Завмаг П. КРИКОВЛЮК.

ЯКИЙ ТИЖДЕНЬ НАЙДОВШИЙ?

Найдовший день, як відомо, буває влітку, у червні.

А тиждень?

— У грудні, — впевнено відповідають працівники відділу робітничого постачання Курахівської ДРЕС (Сталінська область). У грудні минулого року вони одержали з Фастівського мебльового комбінату 185 книжкових шаф. Комплекти стекол до цих шаф мебльовики присягались вислати через тиждень, але й досі не виконали своєї обіцянки.

Що й казати, справді довгенький той грудневий тиждень!..

ЗАТЯЖНІ ПОЛОГИ

Аж не віриться, щоб таке могло статися з чоловіком. А отже сталося: опинився Іван Мусійович Гринчук — голова Пижівського колгоспу (Староушицький район, Хмельницької області) — у родильному будинку.

— Я не надовго, — сказав він.

Та з Іваном Мусійовичем сталося ускладнення. Сказав, що оселюється тимчасово, а уже три роки його звідти не викуриш.

Обіцяв, правда, Іван Мусійович, що збудує новий родильний будинок, навіть місце для нього визначив. Проте вийшло так, що обіцяного люди три роки ждуть, та невідомо, чи діждуться. А от у старому родбудинку, де він тепер живе, — там аж курить. Там Іван Мусійович уже і сарай збудував, і курник, і погріб... А огорожу таку звів, що сам Галушка луснув би з заздрощів, якби побачив її.

Звичайно, Іван Мусійович Гринчук не має підстав скаржитись на свою квартиру. А от новонароджені—ті скаржаться. Коли їх везуть із районної лікарні, вони кричать аж захлинаються: «Увва-га!.. Увва-га!.. Увва-га!..» — Це вони звертають увагу керівників району на витівку голови колгоспу Івана Мусійовича Гринчука.

Спожившспілчина Грамота

Ні, це не якась там фільчина грамота, а документ, договір. Договір, укладений 1957 року між Лебединською райспоживспілкою і Михайлівською середньою школою (Сумська область).

За цим договором школа, «з одного боку», зобов'язалася силами учнів розповсюдити серед населення певну кількість літератури. Райспоживспілка, «з другого боку», зобов'язалася видати школі винагороду — 250 аркушів шиферу, потрібного для шкільного даху.

З одного боку, договір школа виконала з честю, книжки продала, вторговані гроші здала і стала виглядати, «з другого боку», шифер.

Виглядає вона його ще й досі...

— А договір? — нагадують учителі та учні.

— Договір, — відповідають лебединські кооператори, — ми дійсно підписали, але...

Але підписаного пером не витягнеш і волом.

І шифер теж...

Мал. Л. КАПЛАНА

— Що? Мого хлопчика на завод?! Будь ласка! Але... тільки директором!!!

Людмила УЛЬЯНИЦЬКА

Мак і Волошка

(БАЙКА)

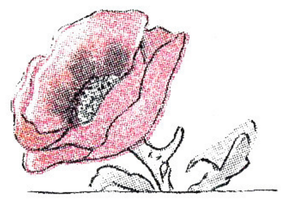

Одного разу падалишний Мак
Перед Волошкою хвалився так:
— Який красивий я! Який помітний!
Ніхто за мене яскравіш не квітне.
Такого красеня у полі не знайти!

— Чого розхвастався, сердего, ти?
Чекай-но трошки!—
Промовила ображена Волошка,—
Таж красивіша за усіх — це я!
Чи ж є щось краще за моє вбрання?!.

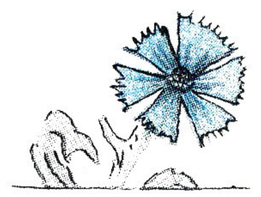

Щоб суперечку якось розв'язати,
Про це Пшеницю запитати
Надумали вони.

Пшениця їм відповіла сердито:
— Чого там про красу нам говорити,
Коли ви — бур'яни?

Переклад з російської.

КОМСОМОЛЬСЬКІ „ВІКНА САТИРИ“

Великим успіхом у киян користуються комсомольські «Вікна сатири», що їх видають райкоми комсомолу столиці.

Друкуємо тут карикатури з цих «Вікон».

ДИВНІ діла спортивні

ОЙ, БУВ, ТА Й НЕМА

Стадіон в Лубнах дійсно був. Обабіч футбольного поля простягалися довгі акуратні лави, навколо стадіону височіла фарбована огорожа. У свій час побудували його власними силами мешканці міста.

Любителів-болільників з кожним роком ставало все більше. Кажуть, що навіть директор Лубенського верстатобудівного заводу т. Бандунгов почав був одвідувати стадіон у дні гарячих футбольних боїв. Та, як пізніше з'ясувалося, «болів» директор по-особливому: не тоді хвилювався, коли всі, і не з тієї причини, що всі. Найбільше терзала його почуття ота огорожа: перелетить через неї м'яч — і жди, поки хтось перелізе, поки назад з м'ячем видряпається!

І коли в 1956 році постало питання про перебудову і розширення стадіону з допомогою найбільшого в місті підприємства — верстатобудівного заводу — т. Бандунгов охоче взявся за це діло.

— Зроблю на всю область! Ні в кого такого не буде! — вигукнув він на засіданні в міськраді.

І зробив! Протягом двох днів огорожу, яка його так дратувала, було повалено, знищено.

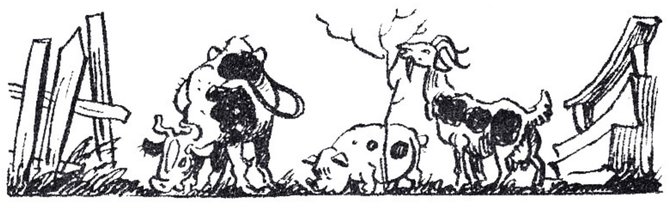

На цьому директор-болільник і закінчив свої «будівельні» роботи. Блукають тепер по стадіону свині, корови, кози. Справді — ні в кого такого нема! Як на розірваній вулиці — все кругом відкрите. Відкритим так само і досі залишається питання: хто ж у Лубнах стадіон будуватиме?

НЕ БУЛО — І Є!

Якщо в Лубнах був стадіон, а тепер, вважай, нема, то в селі Шаулихи (Тальнівський район на Київщині) навпаки вийшло: не було стадіону, а тепер їх аж два є! На одному грають у футбола, а другий пустує, хоч «напрокат» його здавай.

І що дивно — колгосп їх не будував. Колгосп тільки гроші дав (та ще й добрі), а рила і розрівнювала землю Білоцерківська меліоративна станція під керівництвом виконроба Миколи Крота. І не просто рила, не навпомацки, а за технічним проектом, що його склав український філіал Всесоюзного державного інституту, а заступник міністра сільського господарства затвердив.

Коротше кажучи, меліоративна станція будувала колгоспові два ставки: верхній і нижній. Природні джерела не розчистила як слід, збудувала греблі і десь далі поїхала рити землю. Ждіть, мовляв, дощової води.

Весною 1955 року прийшла вода з гір. Колгосп запустив коропа-малька. Серед літа вода втекла, а короп був спійманий. Улов досягнув... одного центнера!

Після того — водички у ставках більше ніхто не бачив. Висохли обидва. А їх рівні гладенькі днища стали футбольними полями.

Та скільки б не забивали м'ячів спортсмени колгоспу — результат однаково дорівнює нулю. Виграли у колгоспу (23.748 карбованців) білоцерківські меліоратори.

О. СТЕПАНЕНКО.

ПРО КЛЕПКИ

Поважають і шанують раціоналізаторів на Полтавському тарному заводі облспоживспілки! Гучно шанують. На деяких підприємствах влаштовують «дні раціоналізатора», на інших — «місячники», а тут — бери вище! — оголосили раціоналізаторську безперервку.

— Навіщо обмежувати ініціативу людей якимись бюрократичними строками? — міркує директор заводу Микола Степанович Косоруков. — Робітник, коли він уже став на винахідницьку стежку, мусить постійно відчувати, що про нього пам'ятають і піклуються...

Робітник заводу Іван Захарович Колесник ще в 1953 році запропонував макет верстата для виготовлення клепок. Його привітали, похвалили і подали, так би мовити, зустрічну рацпропозицію: виготовити новий макет.

Іван Захарович зробив новий макет. Його знову привітали. Він — ще один макет. Йому — ще одне привітання. І т. д., і т. п. Сказано ж — безперервка!

Нарешті, в 1956 році за моделлю І. З. Колесника на заводі зробили ще одну модель верстата, правда, дерев'яну, але в натуральну величину, діючу. Восени того ж року її випробували. Виявилось, що новий верстат дає за зміну 20 тисяч клепок, тоді як старі верстати (а їх на заводі дванадцять) випускають лише 7—8 тисяч клепок.

Раціоналізатора знову привітали і цього разу навіть премію виплатили.

А верстат? Про нього забули.

— А що, коли на інших тарних заводах є більш продуктивні верстати? — уїдливо запитує директор заводу Косоруков. — Для чого ж нам впроваджувати у виробництво верстат Колесника? Чи доцільно це? Ні, ми вже якось і на старих верстатах попрацюємо.

Коли громадські організації нагадують про верстат І. З. Колесника, заводська адміністрація навіть ображається:

— Та що у нас клепок невистачає, чи що? Нам не клепки, як такі, потрібні, а раціоналізатори, які б про ці клепки думали, а ми б їх шанували.

П. БЕЗПАЛЬКО.

Мал. Л. БОЙКА.

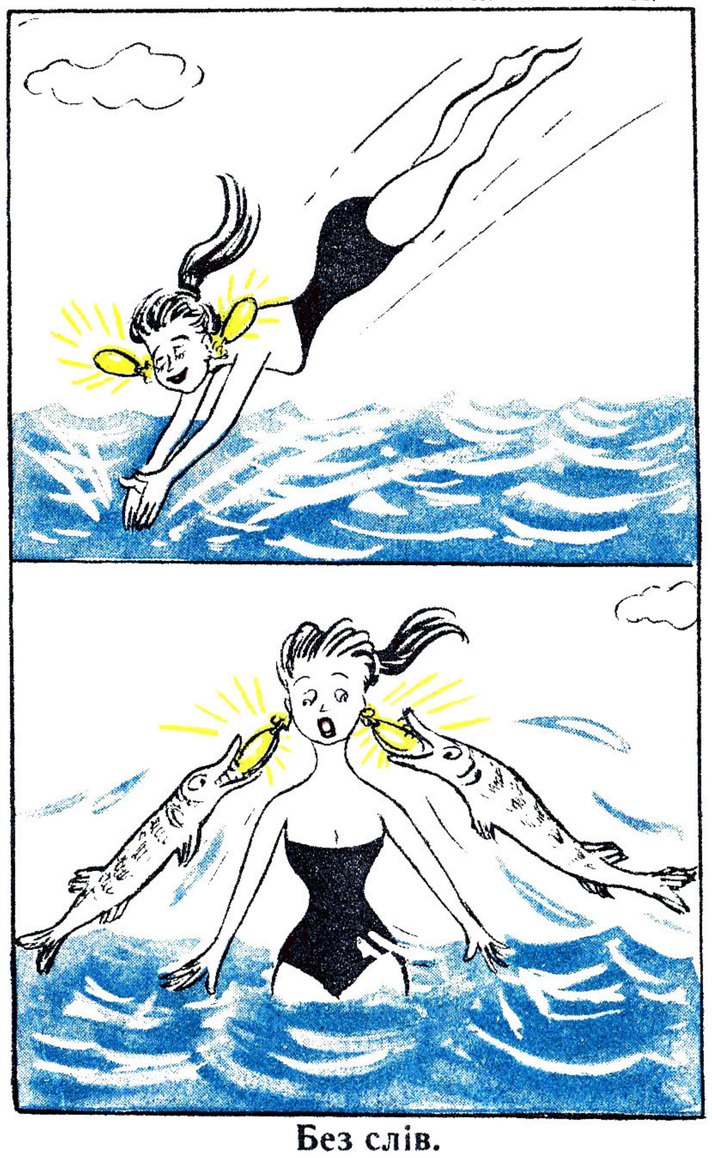

Без слів.

НЕ ВИХОДЬТЕ НА МАРДАРІВСЬКУ ДОРОГУ

В с. Мардарівці, Ананьївського району, Одеської області, ніяк не можуть відремонтувати під'їзної дороги довжиною 120 метрів, яка іде від центра до рампи залізничної станції. Тут часто ламаються машини, підводи.

(З листа до редакції).

Не виходьте на Мардарівську дорогу —
Там і чорт зламати може ногу...

Хто ж, нарешті, доведе до ладу
Коротеньку ту дистанцію?
Станція киває на сільраду,
А сільрада — на станцію.

НЕ ЗВІДТИ ЛЛЄТЬСЯ...

Робітники Харківського трактороскладального заводу, які проживають по вул. Робкорівській, постачаються водою з тривалими перервами. Скарги мешканців добре відомі і в «Водотресті» і в Жовтневому райвиконкомі, проте заходів ніхто не вживає.

(З листа до редакції).

Лежать в столах заяв тюки вагомі,
І плани й рішення потоком ллються —
Води ж — нема, бо й досі в виконкомі
Ні за холодну воду не беруться.

К. ЮР.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Вдаримо по автопробігах...» — під такою назвою у № 1 журналу за 1958 рік було надруковано огляд листів про неправильне використання автотранспорту в деяких організаціях.

Після виступу Перця начальникові відділу робітничого постачання Нікопольського Південнотрубного заводу Снопкову, заступникові голови Нікопольської міськради Кочерову (Дніпропетровська область) та начальникові Рубіжнянської будівельно-монтажної контори № 5 (Луганська область) Стефанову партійні органи зауважили.

★ Про те, що в універмазі м. Зінькова до ходових товарів продають, як навантаження, книжки, писалося в № 3 журналу.

Заступник голови Полтавського облвиконкому т. М. Оніпко повідомив редакцію, що цей матеріал було обговорено на засіданні правління облспоживспілки та на обласній нараді товарознавців по торгівлі книжками і завідуючих книжковими магазинами. На винних у порушенні правил радянської торгівлі накладено стягнення.

★ У тому ж номері було надруковано замітку «Фотографії львівської орфографії» про те, що на вулицях міста нерідко трапляються безграмотні вивіски.

Після виступу Перця управління головного архітектора м. Львова заборонило виготовляти й розвішувати вивіски, реклами й таблички без попередньої перевірки управлінням.

★ Про незадовільне обслуговування громадян у Остропільському загсі розповідалося у № 4 журналу.

Виконком Остропільської райради (Хмельницька область) попередив завідуючу загсом Грещук В. Г. за незадовільну роботу і взяв роботу загсу під постійний контроль.

★ Завідуюча Комишеваською районною пекарнею (Запорізька область) Варавка Г. В. порушувала санітарні норми і технологічний режим випікання хліба. Після того, як санінспектор наклав на неї штраф, Варавка перестала пускати його до пекарні. Про це писалося у № 5 журналу.

Як повідомив голова Комишеваського райвиконкому т. Н. Репетун, Варавці Г. В. оголошено догану. Правлінню ССТ запропоновано звільнити Варавку Г. В. з роботи завпекарнею.

★ У «Перці» № 6 було надруковано листа механізаторів Золотоніської МТС про незадовільну роботу Золотоніської автотранспортної контори (Черкаська обл.).

Партійне бюро Золотоніської АТК, обговоривши листа, зобов'язало начальника автобусної станції т. Перехреста змінити графік руху автобусів так, щоб механізаторам зручно було їздити на роботу й додому.

★ У тому ж номері було вміщено фейлетон «Автосверблячка» про шахрайські махінації деяких торговельних працівників м. Копичинець, які за державний рахунок купували собі мотоцикли й машини.

Голова правління Тернопільської облспоживспілки т. Сава повідомив редакцію, що після виступу Перця завідуючих магазинами Хомета А. К. і Пастернак М. І. притягнуто до судової відповідальності; голову правління Копичинського міського споживчого товариства переобрано, знято з роботи завторга Копичинського МСТ та завідуючого магазином залізних товарів Погляда. На голову Копичинської райспоживспілки Єфимова накладено адміністративне стягнення.

Правління облспоживспілки зобов'язало правління Копичинської райспоживспілки в найкоротший строк звільнити систему від таких осіб, як завмаги Наливанська та Ковальчук.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

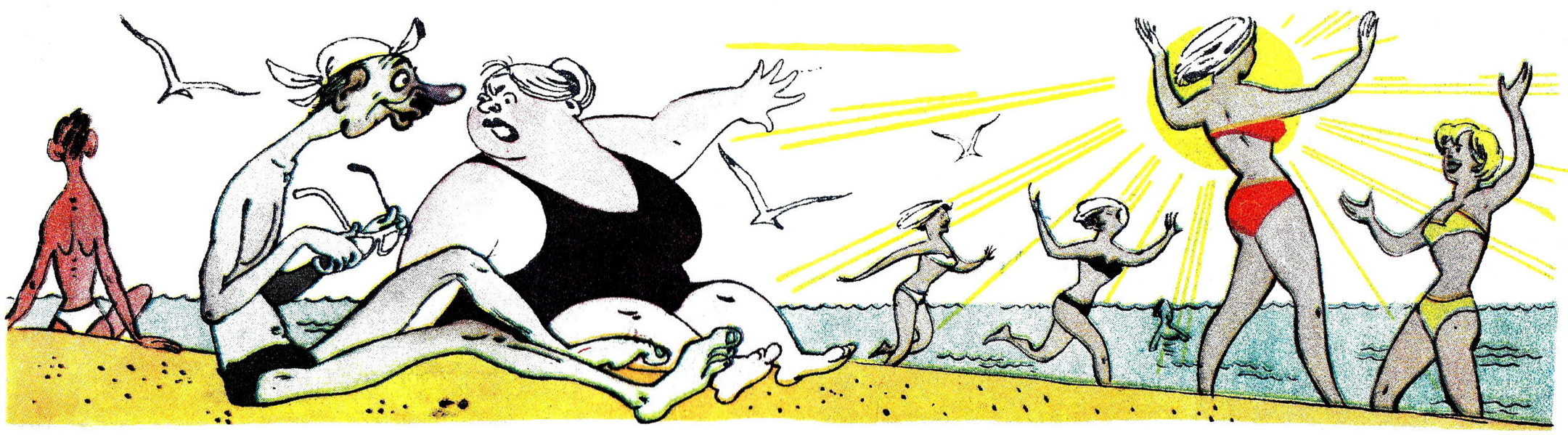

— Петрику, заплющ очі, тобі шкідливо дивитись на сонце...

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 11 (382) (на украинском языке). Підписано до друку 28. V. 1958 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 11353. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2896. Тираж 200.000 прим.

perec-ua.

perec-ua.

Відсканував Іван Толокньов,
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua. livejornal.com

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

ЧАТУЄ